

عنوان مقاله:

دین ورزی و جان فزایی از دیدگاه مولانا

محل انتشار:

اولین کنگره ملی تفکر و پژوهش دینی (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

صمد عباس زاده گرگان - کارشناسی ارشد دانشگاه آزاد اسلامی واحد اردبیل، ایران

محمد فرهمند - استادیار دانشگاه آزاد اسلامی واحد اردبیل، ایران

خلاصه مقاله:

از دیدگاه مولانا دین پایه و اساس زندگی معنوی و حیات جاودان انسان است و به نوعی سوق دهنده و نجات بخش انسان «ظلم و جهول» به دنیای سعادت و سلامت است. او بر این باور است که رسیدن به زندگی سعادت مند و کمال اخروی در سایه سار بهره مندی از ادیان الهی مستتر است. مولانا جلال الدین همواره انسان را موجود برتری می شناسد که شایسته ی بهترین هاست و بیشتر از آنکه به «چه کردن ها» بنگرد به «چه شدن ها» کار دارد و در پی طرح ریزی یک چارچوبی است که آدمی را به جایگاه والای او، که «سعادت مندی» است برساند. از نگاه مولانا دین وسیله است برای شناخت خداوند و مقدمه ای برای رسیدن به حب الهی، از این رو مولوی آنچه را که موجب شناسایی محبوب و معشوق است، به صراحت «دین» می نامد و معتقد است که به واسطه ی شناخت دین است که می توان یار ازلی را شناخت.

کلمات کلیدی:

خداوند، انسان، دین، عشق، مولانا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/370313>

